

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Mayıs 2015 • No:86

Kapitalizm Sömürü, Yoksulluk, İşsizlik, Baskı ve Yasaklar Demektir

Kapitalizm denen sistem, insanlığı her geçen gün biraz daha uçuruma sürüklüyor. Dünyadaki işsizlerin, yoksulların ve en önemlisi açların sayısı artıyor. Bir dönem parmakla gösterilen Batı Avrupa ülkelerinde bile işsizlerin sayısı hızla tırmanıyor. Üstelik tüm bunlar olurken, tüm zenginlik ve sermaye bir avuç kapitalistin/patronun elinde birikmeye devam ediyor. Sistemin her yerinden eşitsizlik, adaletsizlik, çelişkiler fişkiriyor.

Sermaye sahiplerine, devleti yönetenlere, medyada boy gösteren yazarlara sorarsanız kapitalizm insanoğlunun bugüne kadar gördüğü en iyi sistemdir. Böyle düşünmeleri normal tabii, ne de olsa sistemin efendileri onlardır. İşçi sınıfının ürettiği zenginliklere el koyup bir elleri yağda bir elleri balda yaşıyorlar. Bu nedenle sefasını sürdürdükleri sistemin değişmemesi için her türlü yalan ve çarpıtıma başvurmaktan geri durmuyorlar.

Gerçek şu ki kapitalizm denen sistem, insanlığı her geçen gün biraz daha uçuruma sürüklüyor. Dünyadaki işsizlerin,

yoksulların ve en önemlisi açların sayısı artıyor. Bir dönem parmakla gösterilen Batı Avrupa ülkelerinde bile işsizlerin sayısı hızla tırmanıyor. Üstelik tüm bunlar olurken, tüm zenginlik ve sermaye bir avuç kapitalistin/patronun elinde birikmeye devam ediyor. Yani neresinden bakarsanız bakın sistemin her yerinden eşitsizlik, adaletsizlik, çelişkiler fişkiriyor.

Belirli aralıklarla krize giren kapitalist ekonomi, tarihinin en büyük kriziyle boğuşuyor. Kapitalistler için krizden çıkmanın bir yolu, kemer sıkma programlarını devreye sokmaktır. Güya tüm toplum

kesimlerine hizmet eden hükümetler, patronların isteklerini hayata geçiriyorlar. Bunun anlamı açıktır: İşçi ücretlerinin düşürülmesi, emeklilik yaşının uzatılması, tazminat gibi sosyal haklara el konulması, taşeronluğun, esnek ve güvencesiz çalışmanın yaygınlaştırılması, iki veya üç kişinin yapacağı işin bir işçinin sırtına yıkılması... Böylece işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları ağırlaşırken, patronların kârı artmaktadır.

Ancak bu kadarı kapitalistlere yetmez. Onlar daha fazla kâr için yurtdışı pazarlarına gözlerini dikerler. Bugün ABD, Rusya, Çin, Fransa, Almanya, Türkiye, İran, Suudi Arabistan gibi ülkeler Ortadoğu ve Afrika'daki pazar, yatırım alanları, ticaret ve enerji kaynaklarının kontrolü için kıran kırana bir kavga yürütüyorlar. Emperyalist-kapitalist rekabet, kaçınılmaz olarak savaşa dönüşüyor. Ortadoğu'yu cehenneme çeviren savaşın her geçen gün büyümesi bir tesadüf değildir. Emperyalist-kapitalist savaşlar, herhangi bir ülkenin daha saldırgan olmasıyla açıklanamaz. Savaşın arkasında kapitalist çıkarlar var. Her kapitalist ülke pastanın en büyük dilimini kendi midesine indirmek istemektedir.

Lakin patronlar sınıfı, hükümet ve onların medyası bu çıkar savaşının üzerini süslü laflarla örtmeye çalışıyor. Amaçları işçi-emekçi halkı bu savaşın destekçisi yapmak, onların tepkilerini yatıştırmaktır. Meselâ hedeflerinin demokrasi, barış ve özgürlük olduğunu söylüyorlar. ABD'nin Irak'a nasıl demokrasi götürdüğünü hepimiz biliyoruz. AKP'nin özgürlük götürmek istediği Suriye, içinden çıkılmaz bir savaşa gömülmüş durumda. Savaşı meşru göstermek için "ülke çıkarları böyle gerektiriyor" diyorlar. "Büyük Türkiye için" diyorlar. Oysa hepimiz biliyoruz ki onların ülke çıkarları dediği şey aslında kapitalistlerin çıkarıdır. Büyük Türkiye'de işçilere yalnızca düşük ücretler, uzun iş saatleri, taşeronlaştırma ve iş cinayetleri düşüyor.

Bir taraftan demokrasiden söz eden bu utanmazlar, öte taraftan demokrasinin sınırlarını daraltıp toplumu baskı altına alıyorlar. Çünkü toplumda hoşnutsuzluk artıyor. Doğal olarak işçi-emekçi halk daha iyi bir yaşam istiyor, krizlerin bedelini ödemek ve savaşlarda ölmek istemiyor. Bunların yanı sıra, kapitalizmin mantıksızlığı ve çıkışsızlığı emekçilerin gözünde daha fazla teşhir oluyor. Ani toplumsal patlamalar biçiminde açığa çıkan emekçilerin öfkesi alttan alta birikiyor. Haliliyle tüm bunlar, egemenleri korkutuyor. Kendi iktidarlarını sürdürmek, krizin bedelini işçilere ödetmek ve emekçileri

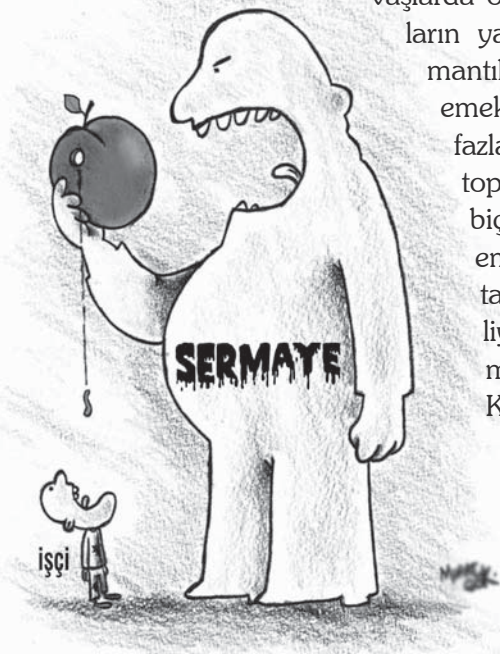
savaşa hazırlamak için toplumu baskı altına alıyorlar. ABD'den Türkiye'ye, Fransa'dan Rusya'ya tüm devletler, terörizmi bahane ederek polis devleti uygulamalarını arttırıyorlar. Daha baskıcı, tek kişi yönetimine dayalı rejimler işbaşına geliyor.

Dönüp Türkiye'ye baktığımızda bu tabloyu daha net bir şekilde görebiliriz. Kendi iktidarını ve sermayenin büyümesini garanti altına almak, Ortadoğu'daki saldırgan emperyalist siyasetini sürdürmek isteyen AKP ve Erdoğan, topluma başkanlık sistemini dayatıyor. Anayasayı ayaklar altına alan Erdoğan, şehir şehir dolaşarak başkanlık sistemi için propaganda yapıyor, seçimlerde AKP'ye oy istiyor. Ülke yönetiminde tüm ipleri eline almak istiyor. Erdoğan, karşısında muhalefetin olmasını, insanların itiraz etmesini, işçilerin haklarını aramasını istemiyor.

Bizler toplumdaki her gelişmeye işçi sınıfının penceresinden bakıyoruz. Yaşadığımız kapitalist toplumda sınıflar var; zenginler bir tarafta biz yoksullar ise öte taraftayız. İşçi sınıfının ve yoksulların çıkarı ortaktır. Bu nedenle işçilerin bir sınıf olarak bir araya gelmesi, kendi çıkarları temelinde örgütlenmesi, bilinçlenmesi ve mücadele etmesi gereklidir. Şurası kesin ki insanı hiçe sayan ve işçilerin sömürsüyle, canı ve kanıyla ayakta kalan kapitalizm yıkılmadığı müddetçe toplum barış ve huzura hasret kalmaktadır. İnsanın insanı sömürmediği, savaşların, işsizlik ve yoksulluğun olmadığı, paraya değil insana değer veren yeni bir dünya kurmak hayal değildir. Bunun için biz işçilerin düşmanlarımızı çok iyi tanımamız, örgütlenmemiz, bilinçlenmemiz ve sömürücüleri sırtımızdan atmak için mücadele vermemiz gereklidir.

Bu temelde bir mücadeleyi büyütürken, somut siyasal durumun üzerinden de atlayamayız. Önümüzdeki seçimler Türkiye'nin en kritik seçimleridir. Erdoğan'ın otoriter başkanlık heveslerine dur deme noktasında HDP'nin barajı aşması çok önemlidir. Şunu biliyoruz; işçi-emekçi halk yıllarca Kürt düşmanlığı ve milliyetçilik temelinde zehirlendi. Bu nedenle HDP'ye karşı işçilerin bir bölümü arasında önyargı var. Aslında bu seçimler bu önyargıları kırıp atmak, Kürt ve Türk işçilerinin kardeşliğini güçlendirmek için de bir fırsattır. AKP'nin yeniden güçlü bir şekilde iktidara gelmesi demek, işçi haklarına dönük saldırılarını sürdürmesi, Erdoğan'ın tüm topluma sopa sallaması demektir. Dolayısıyla otoriterleşmeye, baskı ve yasaklara, anti-demokratik yasalara dur demek için işçiler-emekçiler oylarını HDP'ye vermelidir. ■

Seçimler Kürt ve Türk işçilerinin kardeşliğini güçlendirmek için de bir fırsattır. AKP'nin yeniden güçlü bir şekilde iktidara gelmesi demek, işçi haklarına dönük saldırılarını sürdürmesi, Erdoğan'ın tüm topluma sopa sallaması demektir. Dolayısıyla otoriterleşmeye, baskı ve yasaklara, anti-demokratik yasalara dur demek için işçiler-emekçiler oylarını HDP'ye vermelidir.

Soma'yı Unutmadık, Hesabını Soracağız!

Geçtiğimiz yıl 13 Mayıs'ta Soma madenlerinde büyük bir facia meydana gelmiş ve 301 işçi feci bir şekilde yaşamını yitirmişti. Büyük katliamın ardından AKP hükümeti patronlarla ağız birliği etmişçesine, pervasızca, iş kazalarının maden işçilerinin fitratında olduğunu söylemişti. Aradan geçen zamanda katliamın sorumlularının ceza almak ne kelime, yeni ihalelerle ödüllendirildiklerine tanık olduk. Açılan davanın ilk duruşması, geçtiğimiz Nisan ayında gerçekleştirildi, üstelik sanıklar duruşma salonuna getirilmek bile istenmedi.

Soma faciasının yıldönümü vesilesiyle başta Soma olmak üzere birçok kentte çeşitli eylemler gerçekleştirildi. 10 Mayıs'ta Soma Maden Şehitleri Aileleri Dayanışma Derneği'nin çağrısı ve Sosyal Haklar Derneği'nin katkısıyla düzenlenen mitingde ÜİD-DER'li işçiler de katılarak destek verdi. Binlerce kişinin katıldığı mitingde, katliamda sorumluluğu bulunan devlet kurumlarının, hükümet yetkililerinin ve şirket yöneticilerinin cezalandırılması talep edildi. Daha önceki maden kazalarında hayatını kay-

beden madencilerin aileleri de madenlerde ölen işçilerin aileleri için sosyal haklar talep ettiler. Yakınlarını yitiren anneler, eşler, çocuklar mitingde okunan madencilerin isimlerini duydukça bir kez daha acıya boğuldular.

13 Mayıs'ta ise Soma başta olmak üzere Türkiye'nin dört bir tarafında acı emekçilerin yüreğini kavurdu. Soma'da gerçekleştirilen anmalara katılan aileler, kendilerine nutuk çeken AKP milletvekili ve Manisa Valisini protesto ettiler. Ayrıca İstanbul Beyoğlu'nda, Ankara Sakarya Caddesinde ve Mersin'de de yürüyüş ve basın açıklamaları düzenlendi. Eylemlere ÜİD-DER'li işçiler pankart ve dövizleriyle katılarak güç verdiler. Yapılan basın açıklamalarında, katliamların sebebinin özelleştirme, taşeronlaştırma, rödovans, örgütsüzleştirme ve sendikasılaştırma olduğu vurgulandı.

ÜİD-DER'den Soma anması

ÜİD-DER, katliamın sorumlularından hesap sorulması talebiyle 13 Mayıs'ta Gebze ve İstanbul Kartal'da yürüyüşler gerçekleştirdi. Her iki yürüyüş öncesinde de bildiri dağıtımı yapıldı ve emekçiler basın açıklamasına çağrıldı. Eylemlerde "Soma'nın Kömürü Katilleri Yıkacak", "Somanın Hesabı Sorulacak", "İşçilerin Katili Sermaye Düzeni" sloganları haykırıldı; Somalı ailelerin acısı paylaşıldı.

ÜİD-DER adına okunan basın açıklamalarında Soma katliamının üzerinden bir yıl geçmesine rağmen hesap vermeyen Soma Holding patronları ve onları koruyan AKP hükümetinin pervasızlıkları teşhir edildi: "13 Mayıs 2014'te Soma'da 301 madenci kardeşimizi katlettiler. Annelerin, babaların, eşlerin, çocukların gözü hâlâ yaşlı... Somalı kadınlar ve işçi aileleri

'içimiz yanıyor' diye haykırıyorlar, seslerini duymamızı istiyorlar. İstiyorlar ki eşlerini, çocuklarını, babalarını ölüme gönderenlerden hesap sorulsun! İstiyorlar ki katiller af edilmesin, ödüllendirilmesin! Peki, kim Somalı madencilerin katilleri? Bizler katilleri tanıyoruz ve asla peşlerini bırakmayacağız. Sizler de katilleri tanıyorsunuz kardeşler. 301 madencinin katili Soma Holding patronları ve yöneticileri, AKP hükümeti ve insanı hiçe sayan kâr düzeni kapitalizmdir... 301 madenci kardeşimizin ölümünden sorumlu olan aynı zamanda AKP hükümetidir. Çünkü hükümet, iş güvenliği önlemlerinin alınması için ciddi hiçbir denetim yapmamıştır, yapmamaktadır. Faciadan sonra, katliamın göz göre göre geldiği ortaya çıkmıştır. AKP hükümeti, Soma Holding'in baş destekçisidir. AKP'nin seçim dönemlerinde oy toplamak için dağıttığı kömürlerin bir kaynağı da Soma Holding'dir. Soma Holding ile AKP arasında çok özel bir ilişki vardır. Bu nedenle, faciadan sonra Soma'ya giden Cumhurbaşkanı Erdoğan, derhal Soma Holding patronunu korumaya almış ve onu kınayan tek kelime etmemiştir."

Açıklama mücadeleyi yükseltme çağrısıyla sona erdi: "İşçilerin mücadele örgütü ÜİD-DER, uzun bir süredir iş kazalarına ve iş cinayetlerine karşı bir kampanya yürütüyor ve işçileri birlik olmaya çağırıyor. Gelin hep beraber mücadeleyi büyütelim. Soma'da, Ermenek'te, Mecidiyeköy'de gerçekleşen katliamları unutmayalım, unutturmayalım!" ■

İşçilerin Mücadelesi Sürüyor

İzmir'de Dr. Oetker işçileri grevde

Tek Gıda-İş'in örgütlü olduğu fabrikada, toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine işçiler, 7 Mayıs'ta greve çıktılar. Sendika birinci yıl için %8,7 artı 225 lira, ikinci yıl için enflasyon oranı artı %4 ücret artışı talep ediyor. İşveren ise ilk yıl için %8,7 artı 90 lira, ikinci yıl için sadece enflasyon oranında ücret artışı teklif ediyor. Bunu kabul etmeyen Dr. Oetker işçileri, 7 Mayıs'ta grevin başladığını duyurdular. Patron grevi engellemek için sendika üyesi olmayan "kapsamdışı" işçileri kadro gibi gösterdi ve bu kapsamdaki 171 işçinin imzasıyla grevin oylanmasını talep etti. Buna rağmen, oylama sonucunda 274 işçi greve "evet" dedi. Yıllardır emek veren Dr. Oetker işçileri, işyerinin küçük bir işletmeyken bugün koskoca bir fabrika olduğunu ve çok iyi kâra geçtiğini ama çalışanların asgari ücrete mahkûm edildiğini ifade ediyorlar.

Jokey Plastik'te grev

İzmit'te Dilovası İMES Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Jokey Plastik fabrikasında grev başladı. İşçilerin sendikalaşmasını hazmedemeyen patron, toplu sözleşme masasına oturmamış ve bunun üzerine işçiler 7 Mayıs'ta greve çıktılar. ÜİD-DER, Lasitk-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Jokey Plastik işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. İşçiler, ağır çalışma koşullarını ve iş saatlerinin giderek uzadığını anlattılar. Mücadelede kararlı olduklarını ifade eden grevci işçiler, bütün işçilere, sendikalara ve işçi örgütlerine grevlerine destek olma çağrısında bulunuyorlar.

Armetal'de işten atmalar protesto edildi

Gebze'de bulunan ve Birleşik Metal-İş'in örgütlü oldu-

ğu Armetal fabrikasında, sendikalaşma sürecinde patron, baskı ve tehditlerle işçilere geri adım attırmaya çalışmıştı. Buna karşın işçiler sendikalaştılar ve ilk toplu sözleşmelerini gerçekleştirdiler. Aradan geçen süreye rağmen patronun sendika hazımsızlığı devam ediyor. 17 Nisanda 12 yıllık bir işçiyi ayak oyunları ve iftiralarla tazminatsız olarak işten attı. Çıkarılan işçi 21 Nisanda fabrika önünde direnişe geçti. Armetal işçileri, çıkarılan işçinin geri alınması için vardiya çıkışlarında fabrika çevresinde sloganlarla yürüyorlar, çay ve yemek molalarında arkadaşlarını yalnız bırakmıyorlar. Fabrika önünde direnişe devam eden işçiye ÜİD-DER'li işçiler de dayanışma ziyaretleri gerçekleştiriyor, mücadelesine destek veriyorlar.

BEDAŞ işçilerinin direnişi 10. ayında

İş güvenliği istedikleri için işten atılan BEDAŞ işçilerinin direnişi 10 aydır devam ediyor. İşçiler, direnişlerinin 275. günü olan 12 Mayıs'ta, Soma katliamını anmak ve çalışırken ölmek istemediklerini bir kez daha haykırmak için bir eylem gerçekleştirdiler. Taksim Talimhane'de toplanan işçiler, BEDAŞ Genel Müdürlüğü'ne yürüdüler. ÜİD-DER de BEDAŞ işçilerine destek verdi. Direnişçi işçiler adına basın açıklamasını Halil İbrahim Akdemir okudu. Akdemir, Soma katliamının yıldönümünde işçilerin yaşadığı

can güvenliği sorununa dikkat çekmenin ve insanca çalışma koşulları istemenin en haklı talepleri olduğunu dile getirdi; bu nedenle BEDAŞ binası önünde olduklarını ifade etti. Akdemir, "Direnişimiz 275 gündür kararlılıkla sürüyor. İşimizi geri alana kadar, BEDAŞ'ta tüm çalışanlar için can güvenliği sağlanana kadar mücadelemiz sürecek!" dedi. ■

Yaşamıyla Yol Gösteren İşçi Kadınlar

Yaşadığımız topraklarda da tüm zorluklara rağmen ömrünü mücadeleye adanmış nice kadın var. Bu kadınlar biliyorlar ki saçlarını süpürge ederek değil, örgütlenerek, patronlar sınıfının kapitalist sömürü düzenini yıkmak üzere mücadeleye atılarak, bunun için canla başla çalışarak çocuklarına daha iyi bir yaşam sağlayabilirler.

Yıldızlar parıldadıkça, güneş doğuncaya, gün ışığına kadar karanlıkta yol gösterirler bize. Karanlıkta o yıldızlara bakarız, yönümüzü kaybetmekten ve umutsuzluğa düşmekten kurtuluruz. İşçilere ücretli köleliği, işçi sınıfının kadınlarına çifte ezilmeliği reva gören kapitalist sömürü düzeni kör karanlıklar gibi insanlığın üstüne çökmüşken, bu karanlığa karşı mücadele edenler işte o yıldızlar gibidirler. Kapitalist sömürüye karşı yaşamını mücadeleye adanmış sosyalist kadınlar, işçi sınıfının hem kadınlarına hem de erkeklerine umut olurlar, cesaret verirler. Yaşadıkları tüm zorluklara rağmen mücadelede öne çıkmaktan geri durmayan, haksızlıklara karşı savaştan o kadınların işçi sınıfının haklarının ilerletilmesinde, büyük kazanımlar elde etmesinde emeği çok büyüktür.

Sanayinin yeni yeni geliştiği 1800'lü yıllarda Amerika'da kadınlar çok zor koşullarda yaşıyor, ikinci sınıf insan yerine konuluyordu. Memfisli Marry Jones da bu zor koşullarda yaşayan yoksul emekçi kadınlardan biriydi. 1867'de daha 30 yaşındayken eşini ve dört çocuğunu humma salgınında kaybetmişti. Marry, dünyanın tüm çocuklarını kendi çocukları olarak gördü. Onun adı artık Jones Ana'ydı. Çocuk işçilerin çalışma yaşının ve saatlerinin sınırlandırılmasını sağlayan eylemler örgütledi. İşçi sınıfının mücadele saflarında ter akıtan bir kadın olarak Amerika'yı bir baştan bir başa dolaştı, grevler ve mücadeleler örgütledi. İşçilere güç verdi. O yaşamını işçilerin kurtuluşuna adanmışken patronlar sınıfı onu çok tehlikeli gördü ve hapis cezalarıyla engellemeye çalıştı. Ama Jones Ana 90 yaşına kadar mücadele etti.

1900'lerin başlarında Amerika'da, Lawrance kentinde dünyanın en büyük dokuma fabrikası kurulmuştu. Fabrikada birbirinin dilini bile bilmeyen Arap, Rus ve Doğu Avrupalı göçmen işçiler çalışıyordu. 1912'de eyalette, kadınların ve çocukların haftada 54 saatten fazla çalışması yasaklandı. Ancak patronlar buna tahammül edemediler. Tüm işçilerin haftalık çalışma saatlerini 54'e indirdiler ama ücretleri de aynı oranda azalttılar. Yoksul işçiler, ücret kesintisine sessiz kalmadılar ve greve çıktılar. Jones Ana'nın genç mücadele arkadaşı Elizabeth Gurley Flynn, kadın işçilerin grevin öncü gücü haline gelmesini sağladı. Grevin talepleri kısa sürede tüm ülkeye yayıldı. İşçiler, 54

saatlik çalışma haftası ve daha yüksek ücret istiyorlardı. Prim sisteminin kaldırılmasını, makinelerin hızının artırılmasına son verilmesini, fazla mesailer için iki kat ücret ödenmesini, göçmen işçilere ve grevcilere karşı ayrımcılığa son verilmesini istiyorlardı.

Elizabeth, grevciler için aşevleri oluşturulmasını sağladı. Grev kırıcılar işçilerin uzun süre aç kalamayacağına ve grevi bitireceklerine inanıyorlardı. Oysa Elizabeth gibi kadınlar yüzlerce grevci çocuğunu, grev süresince bakımsız kalmamaları için trenlerle, kafiler halinde ülkenin çeşitli şehirlerindeki sosyalistlerin yanına gönderdiler. Bu muazzam bir dayanışmaydı. Çocuk kafileri trenlere bindiriliyor, binlerce kişi tarafından tren istasyonlarında karşılanıyordu. New Yorklu, Filedelfiyalı emekçi aileler onlara kendi çocukları gibi baktılar. Patronlar 2 ay sonra grevcilerin tüm taleplerini kabul etmek zorunda kaldılar. Kadın işçiler başta olmak üzere Lawrance işçileri ve onlarla dayanışma içinde olan Amerikan işçileri kazanmıştı. Bu greve "Ekmek ve Gül Grevi" adı verildi. Çünkü bu grevin öncüleri olan kadın işçiler sadece karınlarını doyuracak ekmek için değil, ruhlarını doyuracak daha fazla serbest zaman, özgürlük ve saygı için de mücadele ettiler.

Elizabeth ile aynı dönemlerde yaşamış bir başka mücadelecisi kadın işçi, Adelaide Popp, yoksul bir Avusturyalı ailenin kızıydı. Öyle yoksullardı ki tek göz odalarında yataklarını kiraya vererek diğer yoksul işçilerle paylaşmak zorundaydılar. Açlık ve bakımsızlık içinde henüz 6-7 yaşlarında çalışmaya başlar küçük Adelaide. Büyüdükçe kendisi gibi milyonlarca insan yoksulluk içindeyken neden bir avuç patronun zengin olduğunu sorgular ve işçi sınıfının mücadelesine katılır. O dönemde kadınlar evlerinde oturmaya ya da kölece çalışmaya mahkûmdurlar. Adelaide'nin işçi sınıfının kurtuluşu uğruna mücadele etmesi, grevler, toplantılar düzenlemesi, konuşmalar yapması hiç hoş karşılanmaz. Annesi bile ona tepki gösterir. Ama Adelaide mücadele etmekten hiç vazgeçmez ve başta kadınlar olmak üzere tüm işçileri bilinçlendirmeye devam eder. Çocuklarını eşine bırakarak işçilere yol göstermek üzere düşer yollara.

Yaşadığımız topraklarda da tüm zorluklara rağmen ömrünü mücadeleye adanmış nice kadın var. Bu kadınlar biliyorlar ki saçlarını süpürge ederek değil, örgütlenerek, patronlar sınıfının kapitalist sömürü düzenini yıkmak üzere mücadeleye atılarak, bunun için canla başla çalışarak çocuklarına daha iyi bir yaşam sağlayabilirler. Hem de sadece kendi çocuklarına değil, dünyanın tüm çocuklarına. Ne mutlu zorluklardan yılmayan o kadınlara, ne mutlu karanlıkları mücadeleleriyle yırtan o yiğit kadın kardeşlerimizle aynı saflarda yer almak için öne çıkanlara! ■

Milyonlarca İşçi 1 Mayıs'ta Mücadele Alanlarında

Dünyanın dört bir yanında milyonlarca işçi, 1 Mayıs'ta alanlara çıkarak kapitalist sömürüye hayır dedi. Asya'dan Amerika'ya, Afrika'dan Avrupa'ya işçiler patronlar sınıfının saldırılarına dur demek için taleplerini haykırdılar. Ücretlerin yükseltilmesi, iş saatlerinin kısaltılması, güvencesizliğin kaldırılması, emeklilik ve kıdem tazminatı hakkının korunması, iş güvenliği önlemlerinin alınması gibi yakıcı taleplerini yükselttiler. Daha fazla demokrasi, daha fazla hak ve özgürlük istediler. İşçi sınıfını bölmek isteyenlere inat; cinsiyet, renk, ırk, din, dil ayrımlarına karşı çıktılar.

Malezya

On binlerce Malezyalı emekçi, 1 Mayıs'ta başkent Kuala Lumpur sokaklarına çıktı. Hayat pahalılığının giderek arttığını söyleyen işçiler, yürürlüğe konan yeni gıda ve hizmet vergilerinin kaldırılmasını talep ettiler. Sivil toplum örgütlerinin ve sendikaların çağrısıyla bir araya gelen işçiler, öğrenciler, insan hakları savunucuları, hükümeti protesto ettiler. Kırmızı tişörtler giyen işçiler, meydanı adeta kızıla bürüdüler. Ellerinde ıstakoz gibi lüks tüketim mallarının vergiden muaf tutulduğunu gösteren listeler taşıyan işçiler, kendi üzerlerindeki vergi yükünün arttırıldığını ama zenginlerin vergilerden muaf tutulduğunu belirttiler.

Endonezya

Endonezya'nın başkenti Cakarta'da 200 bini aşkın işçi, sağlık ve eğitim hakkı, emeklilik ve diğer sosyal haklarının güvence altına alınması, petrol fiyatlarının düşürülmesi, ücretlerin yükseltilmesi gibi taleplerle 1 Mayıs alanında yerini aldı. Meydanı adeta kızıla boyayan işçiler, Cumhurbaşkanlığı Sarayı önüne kadar sloganlar atarak yürüdüler. Ayrıca, Yogyakarta şehrinde bir araya gelen kadın işçiler, doğum izninin 3 aydan 6 aya çıkartılmasını istediler.

Myanmar

Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu binlerce Myanmarlı işçi, başkent Yangon sokaklarında ücretlerinin yükseltilmesi ve asgari ücretin belirlenmesi için sloganlarını haykırdı. Tekstil işçileri, günlük ücretlerinin 1,40 dolardan 4,60 dolara çıkartılmasını talep ettiler. Myanmarlı işçiler, Güneydoğu Asya Ülkeleri Birliği standartlarının çok altında ücret aldıklarını dile getirdiler ve bir işçinin günlük ihtiyaçlarını asgari düzeyde karşılayabilmesi için minimum 2,75 dolar ücret alması gerektiğini belirttiler. İşçiler ay sonunu getirmek için uzun saatler boyunca çalışmak zorunda kalıyorlar. Bu uzun ve tempolu

çalışma sonucu işçiler hastalanıyor ve işe gidemez hale geliyorlar. İşe gitmeme durumunda ise ağır cezalarla karşılaşılıyorlar. İşçiler 1 Mayıs'ta, içerisine itildikleri bu kölelik koşullarını protesto ettiler.

Kamboçya

Binlerce Kamboçyalı işçi başkent Phnom Penh'te bir araya gelerek asgari ücretin yükseltilmesi, iş koşullarının düzeltilmesi ve sivil toplum örgütleri ile sendikaların çalışmalarını kısıtlayan yasa taslağının kaldırılması için çalışma bakanlığını uyardılar. Bakanlık önünde toplanan ve daha iyi yaşam koşulları istediklerini söyleyen işçiler,

Hindistan

Filipinler

aylık asgari ücretin 128 dolardan 177 dolara çıkarılmasını istiyorlar.

Hong Kong

Ucuz emek cenneti olan Hong Kong'ta çeşitli sendikalardan işçiler, çocuklarıyla birlikte 1 Mayıs'ta yoğun emek sömürsüne karşı meydanlara çıktılar. 8 saatlik işgünü talebinin simgesi olarak çocuklar ellerinde 8 şeklinde balonlar taşıdılar. Çocuklarının yüzlerini göremediğini ifade eden binlerce işçi, iş koşullarının düzeltilmesini ve iş saatlerinin düşürülmesini istedi.

Güney Kore

Başkent Seul'de on binlerce işçi reform adı altında hayata geçirilen iş yasalarına, esnek çalışmaya, hak gasplarına karşı meydanlara çıktı. İşçiler, hükümetin sosyal haklara yönelik saldırılarını durdurulması durumunda genel greve başvuracaklarını duyurdular.

İran

İran'da 8 yıl aradan sonra işçilerin 1 Mayıs'ı kutlamalarına izin verildi. Sabah erken saatlerde Tahran'da İşçi Evi önünde bir araya gelen yüzlerce işçi, Filistin Meydanı'na yürüdü. İran polisi başlangıçta bir araya gelen işçilerin yürüyüşünün ve meydana girişinin önüne geçmeye çalışsa da işçilerin kararlılığı karşısında meydana açmak zorunda kaldı. İşçiler, taşıdıkları dövizlerle daha adil bir

ücret, iş güvencesi ve sosyal hak taleplerini yükselttiler. Emeklilik yaşının düşürülmesini ve işçi sigortasının yaygınlaştırılmasını isteyen işçiler, "İran'ın İşçileri İşsiz" ve "Sosyal Güvenlik Hakkımız" sloganlarını haykırdılar. Yıllardır 1 Mayıs'ın kutlanmasına izin vermeyen, işçilerin sendikalarında ve işçi örgütlerinde bir araya gelmesine, hak aramalarına tahammül edemeyen İran devleti, bu yıl da 1 Mayıs öncesinde öncü işçileri, sendika liderlerini gözaltına aldı.

İspanya

Yüz binlerce işçi İspanya'da Madrid, Barselona gibi pek çok kent merkezinde bir araya gelerek kemer sıkma programlarını protesto etti. En büyük gösterilerden biri İspanya'nın en büyük sendikaları CCOO ve UGT'nin çağrısıyla Madrid'te gerçekleştirildi. Bir araya gelen on binler, "krizden çıkış yolu bu değil" diyerek hükümetin kriz gerekçesiyle yürüttüğü politikalara tepki gösterdiler. İşçiler, ücretlerin arttırılmasını ve iş güvencesi sağlanmasını istediler.

Almanya

Almanya'da Berlin başta olmak üzere pek çok kent merkezinde 1 Mayıs gösterileri yapıldı. 400 bini aşkın işçi ve emekçinin katıldığı eylemlerde iş koşullarına ve ücretlere yönelik saldırılar, hak gaspları protesto edildi. Almanya'nın büyük sendikalarından biri olan DGB, "iş koşullarının geleceğini biz belirliyoruz" sloganıyla ülke genelinde 470 ayrı bölgede gösteriler düzenledi. Eylemlere katılan sendikalar ve işçiler, Başbakan Angela Merkel'in asgari ücrette yönelik saldırı planlarının boşa çıkartılacağını, ücret kesintilerine geçit verilmeyeceğini belirttiler. Berlin'de gerçekleştirilen eylemde, İŞİD saldırılarına karşı direnen Iraklı ve Rojavalı Kürtlere destek ve dayanışma mesajları iletildi.

ABD

1 Mayıs eylemlerine bu yıl ırkçı Amerikan polisinin siyahlara yönelik gerçekleştirdiği şiddet ve katliamlar damgasını vurdu. Siyahıyla beyazıyla binlerce emekçinin katıldığı yürüyüşlerde "Siyahların da Hayatı Değerlidir", "Adalet Yoksa Barış da Yok" sloganlarının yer aldığı pankartlar taşındı. New York'ta bir araya gelen Amerikalı işçiler, ırkçı ayrımcı politikaları protesto ettiler, asgari ücretin yükseltilmesi, iş koşullarının düzeltilmesi, zenginlere vergi indirimlerinin ortadan kaldırılması taleplerini yükselttiler.

Moritanya

Geçmişte köle olarak alınıp satılan binlerce siyah Moritanyalı emekçi, hâlâ devam eden ayrımcılığı protesto etti. Binlerce emekçi alanlara çıkarak adalet, eşitlik ve özgürlük istedi. ■

Pakistan

Güney Kore

Gebze'de 1 Mayıs, 1 Mayıs'ta ÜİD-DER Coşkusu!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs tüm dünyada ve Türkiye'de kutlandı. Alanları dolduran yüz milyonlarca işçi kapitalist düzenin sömürü ve baskılarına karşı birlik, dayanışma ve mücadele sloganlarını yükseltti. Bir işçi kenti olan Gebze'de ise bu sene çok daha coşkulu ve kitlesel 1 Mayıs kutlaması yapıldı. İstanbul, Gebze ve Kocaeli'den gelen sendikalar alanı doldurdular. Mücadele örgütümüz ÜİD-DER de işçi kenti Gebze'deki mitingde yerini aldı; kitlesel, coşkulu, disiplinli ve kıpkızıl kortejiyle göz doldurdu.

Sanayiye can veren önemli bir işçi kenti olan Gebze'de sokaklar işçilerin gür sesi, şarkıları ve türküleriyle yankılandı. Sabahın erken saatlerinde toplanmaya başlayan işçiler, Gebze'yi bayram yerine çevirdiler. Geçtiğimiz yıl Gebze'de 1 Mayıs kutlamasını organize eden ÜİD-DER'i bu 1 Mayıs'ta sendikalar takip etti. Geçen sene sendikaların Gebze'de yerlerini almamasını eleştiren işçiler, Gebze'de coşkulu ve kitlesel 1 Mayıs kutlaması yapılması için sendikalarına baskı yaptılar. Gebze Sendikalar Birliği'nin çağrısıyla düzenlenen mitingde çok sayıda sendika ve demokratik kitle örgütü katıldı. Türk-İş yönetiminin Zonguldak'ta örgütlediği mitingde gitmeyi reddeden DERİTEKS, TÜMTİS, Tez Koop-İş, Petrol-İş gibi sendikaların genel başkanları da Gebze 1 Mayısı'na katılarak

işçileri selamladılar.

Gebze'de ÜİD-DER coşkusu

Gebze'de 1 Mayıs'a bu yıl da ÜİD-DER damgasını bastı: Coşkusuyla, gür sesiyle, göz dolduran görüntüsüyle, işçi disipliniyle dikkatleri çeken ÜİD-DER korteji, yürüyüşe geçen tüm kortejleri selamladı. ÜİD-DER'in toplanma alanında başlayan programı, miting alanına kadar devam etti.

ÜİD-DER'li işçiler sabahın erken saatlerinde toplanma alanında bir araya geldiler. Burada ÜİD-DER işçi sınıfına layık bir 1 Mayıs programını hayata geçirdi. ÜİD-DER ses aracından kitle selamlandı, konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı, marşlar ve türküler çalındı. Şiirlerle, şarkılarla bezenen programda işçilere seslenen sunucular, mücadele taleplerini haykırdılar. ÜİD-DER korteji önünden geçen tüm sendika kortejleri ÜİD-DER'i alkışlayarak selamladılar. Tüm kortejleri karşılayan ve selamlayan ÜİD-DER ses aracındaki sunucular, yürüyüş boyunca işçilere seslenmeye devam ettiler.

ÜİD-DER kortejinde "Düşük Ücretlere, Uzayan İş Saatlerine, Taşeronlaştırmaya Hayır", "Başkanlık Sistemine, Otoriterleşmeye, Savaş Kışkırtıcılığına Karşı Örgütlü Mücadeleye", "Kapitalizm Çıkmazda Çözüm İşçi İktidarında" "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!" pankartları taşındı. Her sene olduğu gibi bu sene de enternasyonal dayanışma ÜİD-DER kortejinde can buldu. İranlı ve Suriyeli iş-

çiler ÜİD-DER kortejinde yerlerini aldılar. Coşkularını hiç kaybetmeyen ÜİD-DER'li işçiler; düşük ücretlere, uzun iş saatlerine, taşeronluk sistemine, iş cinayetlerine, artan baskı ve yasaklara, kapitalist sömürüye, emperyalist savaşlara hayır dediler.

Tüm kortejler alana girdikten sonra kürsü programı başladı. Gebze Sendikalar Birliği adına bir konuşma yapan Petrol-İş Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz, taşeron ve esnek çalışmaya, kadın emeğinin yok sayılarak kadının cinsel meta haline getirilmesine, grev yasaklarına dikkat çekti, bunlara karşı mücadele çağrısında bulundu.

Konuşmanın ardından program müzikle devam etti. ÜİD-DER Müzik Grubu da sahne alarak işçi kitlesini coşturdu. ÜİD-DER temsilcisi işçileri selamladıktan sonra ÜİD-DER Müzik Grubu sahneye çıktı. İşçi şarkılarıyla ve türkülerıyla coşan kitle, omuz omuza halaylar çekti.

Gebze 1 Mayıs alanından anekdotlar

Dünya, kadın tekstil işçisi: ÜİD-DER'in her etkinliğine katılıyorum. Ben haklarımı alamadım. Çocuklarım için ÜİD-DER ile mücadele edeceğim. Eşim gelmek istememişti. "Çocuklarımız için gitmek zorundayız" dedim, ikna ettim. 6 yaşında ve 1 buçuk yaşında çocuğumla, eşimle buradayım.

Şenay, HDP Gebze İlçe Başkanı: ÜİD-DER'in Kürt sorununa bakışı çok güzel. Az önce HDP ile buradan geçiyorduk. "Ben ÜİD-DER ile gidiyorum" dedim. ÜİD-DER'in tüm çalışmalarına katılmak istiyorum. Cesaretinden dolayı ÜİD-DER'i çok beğeniyorum. Çok ilkeli davranıyor. Asla hiçbir kesime yaranmaya çalışmıyor. Ne düşünüyorsa onu mutlaka yapıyor. Bizim bulunduğumuz her yerde ÜİD-DER konuşuluyor.

Elyas, İranlı mülteci işçi: Çok heyecanlıyım. Bugün tüm dünyada işçiler olarak itirazımızı dile getiriyoruz. Bence işçilerin hayatı çok zor. Daha iyi yaşamayı hak ediyoruz. Bunun için 1 Mayıs'tayım. ÜİD-DER'li işçileri çok samimi buluyorum. Her geldiğimde burada daha ileriye gidildiğini görüyorum. Umuyorum hep böyle olsun.

Dilowan, Suriyeli mülteci işçi: 1 Mayıs'a geldiğim için çok mutlu oldum. 1 Mayıs işçilerin özgürlük istediği bir gün. İşçiler bir olursa haklarını alırlar. Bu dünyada her şey para değil. Biz para değil hak istiyoruz. Savaş olduğu için bizler buradayız. Fazla çalışıyoruz, az maaş alıyoruz. Çok fazla ev kirası veriyoruz. Fazla mesaiye kaldığımızda Türkiyeli işçiler kadar bile ücret almıyoruz. Biz de insanız. Neden biz bu haksızlıkları yaşıyoruz? Biz haklarımızı istiyoruz.

Lokman, belediye işçisi: Burada güzellikten başka bir şey görmedim. Herkes hakkına hukukuna sahip çıkarsa dünyada ne kan dökülür, ne insanlar ölür. Gençler birbirine sahip çıksın, bir çatı altında birleşsin, etkinliklere katılsınlar. Her konuda birlik olursak kazanırız. Sözüden caymak olmamalı. İnsanlar haksızlığa susarlarsa, zalime boyun eğersen bir gün kendi insanlıklarını da şereflerini de yitirirler. Adaletten vazgeçmeyeceğiz. ÜİD-DER'de örgütleneceğiz.

Louise, Fransız sosyalist işçi: Ben Fransız bir sosyalist işçiyim ve Türkiye'de çalışıyorum. İlk kez bir 1 Mayıs'a katıldım. İşçilerin hep bir ağızdan taleplerini haykırması, hep beraber olması çok güzel. 1 Mayıs'a katılan birçok sendikanın tutumu ve duruşu ulusalcı, buna karşın ÜİD-DER'in kortejinde Suriye'den ve İran'dan gelen işçiler var; bu durum beni çok mutlu etti ve bu çok önemli. Çünkü hatırlamalıyız ki 1 Mayıs uluslararası bir mücadele günüdür ve ÜİD-DER bunu yansıttı. ÜİD-DER'in büyük işçi kortejiyle birlikte Gebze'de ilk 1 Mayıs'ımı kutladığım için mutluyum, her şey çok güzeldi. ■

Seçimlerden Sonra İlk El Atılacak Konu: Meslek Liseleri

Başbakan Ahmet Davutoğlu, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin 8. Türkiye Ticaret Sanayi Şurası'na katıldı. Orada 81 ilden gelen oda ve borsa temsilcilerine seçimlerden sonra ilk el atacakları konunun meslek liseleri olduğunu anlattı. 6 Mayıs'ta kabul edilen ve 2014-2018 yıllarını kapsayan Türkiye Mesleki ve Teknik Eğitim Strateji Belgesi ve Eylem Planı ile meslek liselerini tam bir sömürü cennetine çevirme planlarını patronlarla paylaştı. Mesleki ve Teknik Eğitim Belgesi, patronlara genç işçileri daha fazla sömürmek üzere yeni olanaklar yaratıyor.

Davutoğlu, patronlara şöyle seslendi: "İşçi ya da teknisyen ararken rastgele seçmek yerine, gelin meslek eğitimini iş dünyası ile birlikte yeniden yapılandıralım. Ara eleman talebinde, siz gerektiğinde bina, altyapı desteğini

Patronlar, meslek lisesi öğrencilerini ucuz işgücü olarak görüyorlar. Bu nedenle, meslek liselerinin açılmasına özellikle önem veriyorlar. Enerjik, kabiliyetli ama henüz işçi sınıfının bir parçası olduğunu bilmeyen, hakkını aramayan meslek lisesi öğrencilerini; "stajyer" adı altında ucuz işgücü olarak işyerlerinde çalıştırıyorlar.

verin, biz insan kaynağı konusunda destek verelim. %50 resmi, %50 özel katılımlarla meslek liselerini en kaliteli hale getirelim." Meslek eğitimini "yeniden yapılandırma"nın patronlar ve hükümet açısından ne anlama geldiği açıktır. Patronlar, meslek lisesi öğrencilerini ucuz işgücü olarak görüyorlar. Bu nedenle, meslek liselerinin açılmasına özellikle önem veriyorlar. Enerjik, kabiliyetli ama henüz işçi sınıfının bir parçası olduğunu bilmeyen, hakkını aramayan meslek lisesi öğrencilerini; "stajyer" adı altında ucuz işgücü olarak işyerlerinde çalıştırıyorlar. "Meslek Lisesi Memleket Meselesi" diyerek uzun vadeli planlar yapıyor, her yıl yüzlerce meslek lisesi açtıyorlar. Fabrika patronları özellikle sanayi bölgelerinde meslek liseleri kurulmasına ön ayak oluyorlar. Bu durumla yetinmeyen patronlar, has bir sermaye partisi olan AKP ile "meslek liselerini iş dünyası ile birlikte yeniden düzenleyeceklerini" ilan ettiler. İş dünyası taleplerini tek tek hayata geçirme fırsatı bulacak ama meslek lisesi öğrencilerinin ve onların ailelerinin talepleri yine kulak arkası edilecek.

Türkiye Mesleki ve Teknik Eğitim Strateji Belgesi ve Eylem Planı ile KOBİ'ler ve büyük ölçekli firmaların işbirliğinin kapsamı genişletiliyor. Okulların laboratuvar

ve atölyelerinin patronlar tarafından etkin bir şekilde kullanılması sağlanacak. Kamu-özel sektör işbirliği için yasal düzenlemeler yapılacak, özel sektörün okullarda atölye ve laboratuvar kurabilmesi için kolaylık sağlanacak. Mevcut koşullarda zaten patronlar el altından okullardaki atölyelere iş yaptırıyor. Ancak yapılan düzenleme ile bu duruma yasal kılıf hazırlanıyor. Stajyer bir işçi, "Stajlar son yıl başlıyor. Okuldaki atölyede çalışıyoruz. Dışarıdan gelen işler oluyor, onları zorunlu olarak bize yaptırıyorlar. Şirketlerden iş alıyorlar, 'hafta sonu mesaiye kalmak isteyen var mı?' diye soruyorlar" diyerek mevcut durumu ortaya koyuyor.

Mesleki ve Teknik Eğitim Stratejisi'nde, yeni bir okul yönetim modeli oluşturularak, yerel yönetimler, meslek kuruluşları ve yerel sektörle işbirliği arttırılacak. Devlete ait her derecedeki okul binalarının inşaatı, bakım ve onarımı ile her türlü araç, gereç ve malzeme ihtiyaçlarının patronlar tarafından karşılanmasına işlerlik kazandırılacak. "%50 resmi, %50 özel katılımlarla meslek liselerini en kaliteli hale getirelim" diyen Başbakan, patronlarla yaptıkları işbirliğini daha da arttırarak stajyerlerin yoğun sömürsü için her türlü kolaylığı sağlıyor.

Bu amaçla şans oyunları, trafik cezaları vb. diğer kaynaklardan mesleki ve teknik eğitime pay ayrılması için gerekli mevzuat düzenlemesi yapılacak. İstihdamı yüksek dallarda özel mesleki ve teknik eğitim okul ve kurumu açmanın teşvik edilmesi ile ilgili mevzuat çalışmaları sürdürülecek. Sektör odaklı okullar açılması konusunda özel sektörle işbirliği yapılacak. Böylece patronların uzun vadede işgücü ihtiyaçları fazlasıyla karşılanmış olacak. Atölye ve laboratuvarlarda çalıştırdıkları meslek liseli öğrencileri, "gözleri açılmadan" fabrikalarda çalıştırmaya devam edecekler. Okul ve kurumların öğrencilerin uygulamalı eğitim yapabilecekleri ortamlara yakın yerlerde açılmasına yönelik planlama yapılacak. Yani, sanayi bölgelerinde karşımıza çıkan meslek liselerinin sayısı artacak.

Patronların, stajyer işçileri köle gibi çalıştırmasının önüne geçecek ve çalışma koşullarını düzeltecek olan genç işçilerin bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve hakları için mücadele vermesidir. Kapitalist sistemin yoksullukla sindirdiği, yalınlarla beslediği, bireysel kurtuluş hayalleriyle oyaladığı ve mutsuzluğa mahkûm ettiği meslek liselilerin, mücadele etmek dışında bir kurtuluş yolu yoktur. Meslek liselilerin tek umudu örgütlü mücadeledir! ■

AKP'nin Seçim Vaatleri: Yalanlar ve Gerçekler

■ Üsküdar'dan bir büro işçisi

Geçtiğimiz günlerde internette gördüğüm bir video vesilesiyle seçim videolarını araştırdığımda trajikomik videolarla karşılaştım. Bu videolarda emekçileri düşürmek istedikleri seçim tuzağı o kadar açık görünüyor ki!

İlk video ulaşım ile ilgili. Eskişehir'deki kızlarının hasta olduğunu öğrenen aile, apar topar sıcak çorbasını yapıp hızlı trenle soluğu kızlarının yanında alıyor. Bu nasıl mümkün oluyor? Çünkü muhalefet konuşur, AKP yaparmış! Çocuğu Eskişehir'de okuyan bir işçi ailesi için tablo gerçek hayatta bu kadar parlak mı peki? Bir Eskişehir bileti en az 45 lira. Bu da sadece tek yön gidiş fiyatı. Gelin bir de bu açıdan bakın olan bitene. Bugün bir işçinin günde 50 lira kazanması bile "çok iyi" görülüyor. Ayda 1500 lira ile hem kızını şehir dışında okutmak zorunda kalıyorsunuz, hem de kızınız telefon ettiğinde, apar topar onun yanına gidebilme imkânı buluyorsunuz... Bir işçi ailesinin anne baba olarak bile Eskişehir'e gidip gelebilmesi toplamda 180 liraya mal oluyor. Yani o işçinin 4 günlük ücreti. Tabii bu hükümetin umurunda bile değil.

İkinci video ise "Sağlıkta Devrim" adını taşıyor. Bu video Vatan Şaşmaz'ın metrobüs videosunu hatırlatıyor. Muhtemelen bir Pazar günü veya yeni açıldığı anda çektikleri bir video olacak ki hastanede kimse yok neredeyse. Danışmada öyle bir görevli duruyor ki böyle güler yüz görülmemiş. Gelelim gerçek hayata. İstanbul'da herhangi bir devlet hastanesinde istediğiniz doktora veya bransa internet üzerinden veya telefonla randevu alabilmeniz 15 gün sonrası için mümkün. Hadi diyelim aldınız, çoğu devlet hastanesinde randevu saatinizden bir süre önce gidip sıraya giriyorsunuz ve o şekilde doktor kabul ediyor. Geçmişte sabahın erken saatlerinden itibaren hastanelerde oluşan kuyruklar, eskisi gibi olmasa da şimdi yine istediğiniz zamana randevu almak zor. Bu da yetmezmiş gibi, "istediğiniz" herhangi bir eczaneden ilacınızı alırken sizden "katılım payı" adı altında minimum 8 lira olacak şekilde bir de muayene ücreti kesiliyor. Ee? Nerede kaldı SGK'ya çalışırken ödediğimiz sağlık primleri?

Tabii bu "sağlık devrim"inde unutulmaması gereken bir nokta da artık özel hastanelerde muayene olabilmemizmiş. Elbette paramız var ise. Gelin bir de bu açıdan bakalım olaya. Sıradan, lüks olmayan bir özel hastane veya polikliniğe bile gitmek istediğinizde katılım payı/SGK ücret farkı olarak alınan ücretler 18-20 liradan başlıyor. Zaten işçiler için lüks sayılabilecek orta ölçekli hastaneleri saymıyorum bile. Buradan çıkıp herhangi bir eczaneye gitmek ve ilacınızı almak istediğinizde, "devletimiz" yine karşımıza dikili-

yor ve "aynı paradan ben de payımı isterim" diyerek bir de o katılım payı kesiyor. Ama AKP için önemli değil işçi-emekçilerin çektiği çile, önemli olan reklamdır.

Üçüncü video ise, "Kentsel Dönüşüm". Yine bir amcamız ve bir gecekondu karşımızda. Evi başına yıkılmak üzereyken muhtara, oradan belediyeye haber salınıyor ve "kentsel dönüşüm projesi" ile evlerinin yenilenmesi sağlanıyor. Ancak bu gerçekte bu şekilde mi oluyor? Elbette hayır! Emekçiler, on yıllardır yaşadıkları, devletin elektrik, su, doğalgaz ve telefon gibi hizmetleri sattığı, vergi aldığı evlerinden edildiler. Sulukule'de, Maltepe Başbüyük Mahallesi'nde, Fikirtepe'de, Bağcılar'da ve İstanbul'un daha birçok semtinde emekçilerin evleri zorla yıkıldı. Böylece "Kentsel Dönüşüm" adı altında yeni rant alanları sermayenin kullanımına açıldı.

Kırkgeçit Tüneli ve duble yol videosunda ise video-daki şahıs "Adam geldi, Ferhat gibi dağları deldi" diyor. Elbette AKP bu yolları hizmet aşkından dolayı yapmadı. Bugün ticaretin ve turizmin hızlanması, diğer bir deyişle Türkiye'nin kâr alanlarının artması açısından bu yollara ihtiyaç duyulmaktaydı. Peki, bu duble yollar yapılırken kaç işçi yaşamını yitirdi? Metro inşaatlarında kaç işçi iş cinayetlerine kurban gitti? O yollarda ticaret daha hızlı dönecek, o tünellerden patronların işleri daha hızlı yürüyecek diye kaç ocak söndü? Sanki o tünel hakikaten sadece kamyon şoförünün işini kolaylaştırmış gibi lanse ediliyor reklam videolarında ve seçim alanlarında. Sanki devletin tek arzusu yolu kısaltmak ve şoförlerin eziyetlerini azaltmak, halka hizmet etmiş gibi sunuluyor. Amma velâkin gerçeğin öyle olmadığı aslında apaçık ortadadır.

Dertlerimize, sorunlarımıza çözümü düzen partilerinde bulamayız. Yapılması gereken öncelikle işçilerin birliğini sağlamak ve kendi haklarımız için mücadele etmektir. Birleşir, bilinçlenir ve örgütlenirsek o zaman bu düzenin defterini dürebiliriz. Unutmayalım ki kurtuluşumuz kendi eserimiz olacaktır! ■

Kapitalizmde Sağlığın Adı Para!

■ Ankara'dan bir sağlık işçisi

Zemine Baygöl, eşi Hayrullah Baygöl'ü 301 işçinin öldüğü Soma maden katliamında yitirdi. Baygöl çiftinin oğulları Enes'in 11 aylıkken kalbi durmuştu. Kalp tekrar çalıştırılrsa da beyninin oksijensiz kalması sonucu beyin fonksiyonlarının bir kısmını yitirmiş ve yatağa bağımlı kalmıştı. Baba Hayrullah Baygöl başka yollar arasa da iş bulamamış ve oğlunun tedavi masrafları için madene girmek zorunda kalmıştı. Katliamda yaşamını yitirince eşi ve oğlu bu mücadelede yalnız kalmıştı. Zemine Baygöl eşinin acısını unutamadan oğlu Enes'i de kaybetti. Mayıs ayı başında boğazı tıkanan Enes hava yolu yetersizliğini engelleyecek sağlık malzemelerinin eksikliği yüzünden yaşamını kaybetti. Çünkü Enes'in tedavisi için gerekli malzemeler SGK tarafından karşılanmıyor. Zemine Baygöl eşinden kalan maaşla bu malzemeleri karşılamaya çalıştı, oğlunu yaşatmak için uğraştı. Fakat hükümetin politikaları yüzünden bu mücadelesinde başarılı olamadı.

Kapitalist sistem devam ettikçe Zemine Baygöl'ün yaşadıkları münferit bir örnek olarak kalmayacak. Basına yansıkça daha çok gündemimize girse de aslında her gün yüzlerce benzer vaka yaşanıyor. AKP hükümeti ile daha da azgınlaşan neo-liberal politikalarla SSK hastaneleri Sağlık Bakanlığına devredildi. Propagandasının yapıldığı gibi işçi ve emekçiler kısa bir zaman için ilaç ve muayene sırası beklemediler. Sağlık sisteminde güzel reformlar yapıldığını düşündüler. Ama kazın ayağının öyle olmadığını zamanla yaşadıklarından tecrübe ettiler. Sözde ilaç sırası beklemiyor, dilediğimiz hastanede muayene olabiliyoruz. Ama muayene sonucunda hastaneden

çıkarken ve eczaneye ilaç almaya gittiğimizde bizlere çıkartılan faturaların miktarı her geçen gün katlanarak artıyor. Bu nedenle ilacı reçete ile almaktan vazgeçip etiket fiyatı ile almaya başladık. Ama bunun da bir "çözümünü" bulan devlet, katkı paylarını alabilmek için birçok ilacın reçetesiz satışını yasakladı. Böylelikle ilacı alabilmemiz için katkı payını ödemek zorunda kalacağız. Üstüne üstlük hastanede attığımız her adım için alınan katkı payları ödediğimiz miktarın katlanarak artmasına neden oluyor.

Sistemik hastalıkları olan ya da tedavisi uzun süren hastalıklarla yaşamak zorunda olan hastalar tedavilerini yarım bırakmak zorunda kalıyorlar. Katkı paylarının akıl almazlığı bir tarafa bir de üniversite hastanelerinde alınan "yatak parası" adı altında otelcilik hizmeti bedeli var. Her üniversite hastanesinin kendi inisiyatifi ile belirlediği yatak paraları özel oda dışında da alınıyor. Hasta yatışı yapılırken masrafların bir kısmını ödemek zorunda bırakılan hastalar taburcu edilirken masrafları ödeyemezlerse rehin alınıyorlar, taburcu edilmiyorlar. Çareyi, parayı ödemediği kaçmakta bulan hastaların bir dahaki hastane başvurusunda bu durumları SGK'nın elektronik sisteminde çıkıyor. Hangi hastaneye giderlerse gitsinler o parayı ödemediği tedavi olamıyorlar. Ya da tedaviden vazgeçip hastalıkları ile baş başa kalıyorlar. Üstelik bu hastalar SGK primleri yatan hastalar. Primleri yatmayanları varın siz düşünün!

Sözde devlet güvencesinde sağlık sigortaları olan ve "tedavi" olmak üzere hastanelere giden işçiler ve aileleri tedavi için gerekli pek çok malzemeyi kendileri satın almak zorunda kalıyorlar. İşçileri sefalet ücretlerine mahkûm eden hükümet, sağlık hizmetlerinin kapsamını daraltarak tedaviyi neredeyse imkânsız hale getiriyor. Ameliyat malzemeleri, kronik hastalıklar için gerekli sağlık malzemeleri ve ilaçlar karşılanmadan yeterli sağlık hizmeti verilmiş olmuyor. İşçi sınıfına dönük bu uygulamalar can alıyor. Küçük Enes'in başına gelenler on binlerce bebeğin, gencin, kadının, erkeğin başına geliyor.

2012'de çıkan GSS yasası ile SGK'lular ve onların bakmakla yükümlü olduğu kişiler dışında kalanlar GSS primi ödemek zorunda bırakıldı. SGK'nın kapsamı daraltılıyor, ödediği tedavi masrafları azaltılınca işçiler bilinçli bir biçimde özel sağlık sigortalarına yönlendiriliyor. Böylelikle hem sağlığın tamamen paralı hale getirilmesi planlanıyor hem de SGK fonları özel sermayeye aktarılıyor.

Kapitalizm denince akla ilk gelen şey paraysa bunun en çıplak ve gözlerden gizlenemeyen hali sağlık sektöründeki yansımasıdır. Kapitalizmde yoksul emekçiler sağlıklarını, canlarını kaybederken, paranın egemenliğine dayanan bu sistemde dertlerine çare bulamıyorlar. Bu yüzden işçiler canları ve sağlıkları için ama aynı zamanda yaşanılacak bir dünya için kapitalizme karşı mücadeleye katılmak zorundadırlar. ■

Patronlar AGİ'nin Üzerine Yatmak İstiyorlar

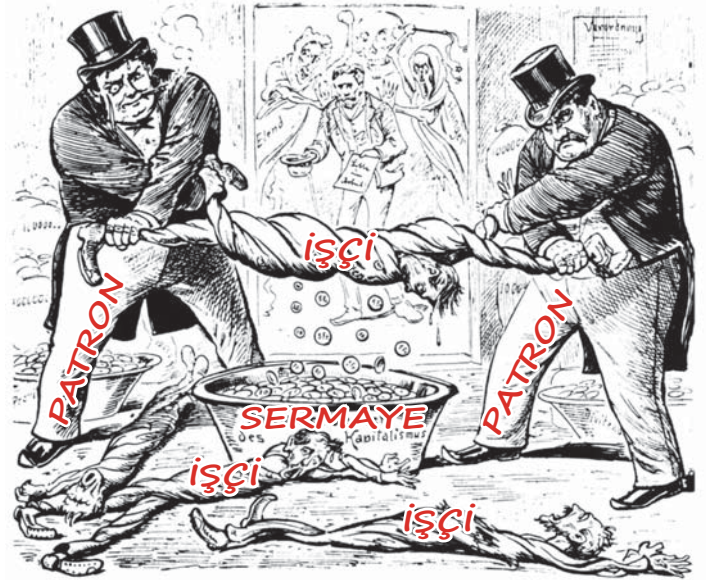
■ Tuzla'dan bir kadın işçi

Bir sabah işe patronumun bana attığı maille başladım. Bana mesai saatleri içerisinde telefonla konuşmamla ilgili bir mail atmış, bununla da kalmamış bir de telefon görüşmelerimi dinlemiş ve içinden cımbızla çektiği birçok kelimeyi bana mailde yazmış. Açık açık “ben senin telefonla görüşmelerini dinliyorum” diyor. Çalıştığım işyerinde sabah masaya bir oturuyorum, akşam mesai bitimine kadar bir tek yemek yerken yerimden kalkabiliyorum. Çay molamız zaten yok. Büro işçisi olarak bu koşullarda çalışmamız nedeniyle haliyle acil telefon görüşmelerimizi çalışma saatleri içerisinde yapmak zorundayız. Ama biz bunu keyfi olarak değil mola saatlerimiz olmadığı için iş saatlerinde yapmak zorunda kalıyoruz. Patronlar ise bizi bu şekilde çalıştıran kendileri değilmiş gibi geçip karşımıza mesai saatlerinde telefonla görüştüğümüz için bizden hesap soruyorlar.

Bu işyerine yeni başladım. Maaşımı aldığımda asgari geçim indirimimin (AGİ) ödenmediğini fark ettim. Bordrolar önüme geldiğinde AGİ'nin maaşımın içine yedirilmiş olduğunu fark ettim. Dönüp patrona sorudum: “Bu maaşın içinde AGİ yok bir yanlışlık mı var?” Patron, “bizde böyle, maaşın içinde verilir” dedi. Ben de “biz böyle anlaşımadık” dedim. Bu durumdan rahatsız olduğumu fark edince beni odasına çağırdı; diğer işçi arkadaşların yanında konuşmamı istemedi. Odasına gittikten sonra bana birkaç gündür moralimin çok bozuk olduğundan bahsederek, “insanların özel yaşantılarıyla ilgili sorunları olabilir ama bunu bu kadar, işine yansıtmamalı” dedi. Dönüp kendisine işyerindeki huzursuzluğumun işyerin-

den kaynakladığını söyledim. “İşyerinde işçilerinizin telefonla konuşmalarını dinliyorsunuz. Mola saatlerim olmadığı için telefonla arada görüşmem çok normal. Siz hem beni dinleyip hem de bana mail atmışsınız. Bu yaptığınızı ayıp değil mi? Üstelik bu da yetmiyormuş gibi bir de AGİ'lerimizi vermiyorsunuz” deyince şoka uğradı. Ona bu şekilde cevap verebileceğimi tahmin etmiyordu. Ne diyeceğini şaşırıldı. “AGİ hiçbir zaman ayrı verilmez, maaşın içindedir. Öyle şey mi olur, ben ilk defa duyuyorum” deyip kıvrırmaya başladı.

Patronlar sınıfı bize karşı her geçen gün daha da pervasızlaşıyor. Özel hayatımızın oluşuna, iş dışında bir ailemizin oluşuna, sosyal yaşamlarımıza tahammülleri yok. Verdikleri üç kuruş maaşımıza da göz dikiyorlar. Hakkımız olan AGİ'yi bile vermemek için kırk takla atıyorlar. Ama biz işçiler çalıştığımız her yerde ve her sektörde bir araya gelip örgütlenebilirsek o zaman patronlar bize böyle davranamazlar. O zaman hakkımızı alır, hesabını sorarız. ■

Patrona Yakışan, İşçiye Yakışan!

■ Adana'dan UID-DER'li işçiler

Her ay olduğu gibi bu ay da Adana Organize Sanayi Bölgesi'ndeki işçilere bültenlerimizi dağıtmaya gittik. Orada reklam panolarında bir şirketin reklamı ile karşılaştık. “PATRONA YAKIŞANI YAPTIK.” Tümer İnşaat imzasıyla lüks daireler, apartlar, eğlence merkezleri... Sanayi bölgesinin tam ortasında patronlara yakışanın bu olduğu yazıyordu.

İşçiler açlık sınırının altında kalan ücretlerle, uzun iş saatleriyle çalışıyorlar, yoruluyorlar. Üstelik çalışırken iş kazalarına maruz kalıyorlar. Bütün bu emeklerinin sonucunda işinden eve giderken böyle bir manzarayla karşılaşıyorlar; “PATRONA YAKIŞANI YAPTIK.”

Patronlar ise elleri hiçbir işe gitmeden nasırlanmadan, lüks ofislerinde sermayelerine sermaye katıyorlar. İstedikleri zamansa işçileri işten atabiliyorlar. Patronların yediği yemekte, içtiği suda, her şeyde işçinin alın teri varken;

patrona yakışanın rahat ve zengin bir yaşam olduğunu söylüyorlar. Patronlar, işçinin elindekiyle yetinmesi gerektiğini, zaten istese de villaları, daireleri alamayacağını söylüyorlar. İşçinin tek görevi üretmek ve karın tokluğuna çalışmış gibi!

Peki, soruyoruz işçiye yakışan nedir?

Güneş yüzü görmeden çalışan maden işçisinin hak ettiği nedir? Göçük altında kalıp can vermek mi? Daha çocuk yaşta çalışmak zorunda kalmak mıdır peki? İşçi sınıfına yakışan, meslek hastalıkları mıdır? Su toplayan ayaklar, kan çanağı olmuş gözler midir? Makineye kolunu kaptırmak mıdır ya da? Yerini yurdunu terk etmek zorunda kalmaları mıdır? Patronların kendilerine yakıştığını iddia ettikleri o villaları inşa eden işçilerin iş kazasında ölmesi midir işçilere yakışan?

Elbette değildir. İşçi sınıfına yakışan, kapitalist sömürü sistemine karşı dimdik ayakta durup, onu yıkmak üzere örgütlenmektir! ■

İŞÇİ MARŞI

Hava döndü işçiden işçiden esiyor yel
Dumanı dağıtacak yıldız-poyraz başladı
Bahar yakın demek ki mevsim böyle kışladı
Bu fırtına yarınki sütlimanlara bedel
Hava döndü işçiden işçiden esiyor yel

Tekliyor işte çağın çarkına okuyan çark
Ve durdu muydu bir gün bu kör avara kasnak
Bir zincir yitirenler bir dünya kazanacak
Sen de o dünyadansın sınıfın bir safa gel
Hava döndü işçiden işçiden esiyor yel

Köylükler uykusunda döndü dönüyor sola
Güne bakıyor bebek büyüyen yumruğuyla
Başaklar göverdi bak başkoydular bu yola
Şaltire uzanıyor tanrıya açılmış el
Hava döndü işçiden işçiden esiyor yel

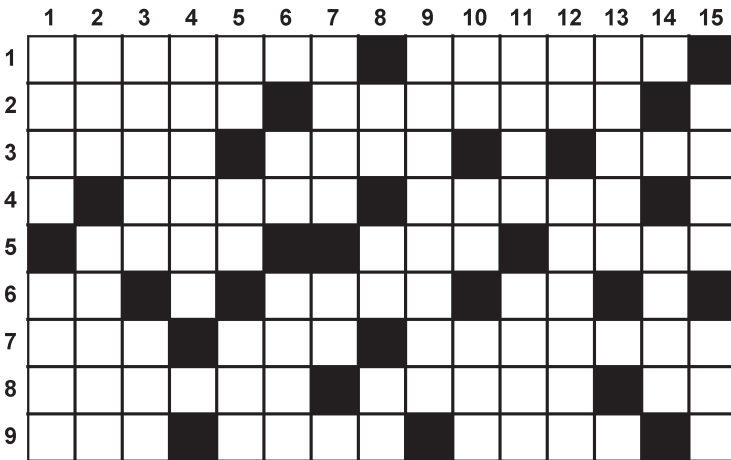
Senlik benlik bitip de kuruldu muydu bizlik
Asgari ücret değil hür ve günlük güneşlik
Beklenen gün olacak aldığın son gündelik
Halk kalacak geride gidince bu zalım sel
Hava döndü işçiden işçiden esiyor yel

Tarihle yürüyenler tarihle adım adım
Safları sıklaştıırın tarihle hızlanalım
Lakin hızlandık derken kolu dağıtma sakın
Başları bozuklar var şimdi bize tek engel
Hava döndü işçiden işçiden esiyor yel

Sen ki Ferhat'sın işçi günün senin gelecek
İndir yumruğun indir del şu karanlığı del
Del ki dağlar ardından önümüzde bir çiçek
Çiçek açsın aydınlık tekmil olunca tünel
Hava döndü işçiden işçiden esiyor yel

Can Yücel

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Bursa'da gangster Türk Metal Sendikasının MESS sözleşmesine karşı ayağa kalkan ve istifa eden işçilerin çalıştığı otomobil fabrikası. Güncel haber ve bilgileri veren süreli yayın.
2. İki parçadan oluşan, kendinde herhangi bir şeyden iki tane bulunan. Bir devletin yönetim biçimini belirten, yasama, yürütme, yargılama güçlerinin nasıl kullanılacağını gösteren, yurttaşların kamu haklarını bildiren temel yasa.
3. Geçtiğimiz yıl 13 Mayıs'ta 301 işçinin ölümüyle sonuçlanan büyük işçi katliamının gerçekleştiği Manisa'ya bağlı ilçe. Demiryolunda yolcu ve yük taşıyan araç. Bir meyve.
4. Mal. Gök rengi, mavi.
5. Kırılmış kemiklerin düzgün bir biçimde sarılabilmesi için kullanılan türlü malzemelerden yapılmış destek. Bir görüşe dahil olan kişileri ifade eden yapım eki. Menzil.
6. İşe yatkın, becerikli, mahir. Kuşak. Kırmızı.

7. Sivil toplum kuruluşu kısaltması. Hayati sıvı. 18 maden işçisinin hayatını kaybettiği Karaman'daki madenin bulunduğu ilçe.
8. Bir yerde öteden beri olagelen davranış. Ağaçlarla örtülü geniş alan. Bir bağlaç.
9. Dingil. İngiltere'de soyluluk unvanı. Kendi küllerinden yeniden doğduğuna inanılan masal kuşu.

Yukardan Aşağıya

1. Zarara uğrama tehlikesi, riziko. Bir zanaatı gereği gibi öğrenmiş olan ve kendi başına yapabilen kimse.
2. Yankı. İspanyollar tarafından uygarlıkları yok edilen bir Orta Amerika halkı.
3. İyilik, lütuf, ihsan. Adale.
4. Belirti, işaret.
5. Huni kelimesinin sesli harfleri. Liranın simgesi. Yanan şeylerden artakalan toz madde.
6. Boru sesi. Danslı ve özel giysili gece eğlencesi.
7. Ağaç kökü çıkarmaya yarayan bir araç. Lahza.
8. Hangi şey. Mağara. Yabani küçük bitki.
9. Yasa dışı işler yapan, çete üyesi anlamına gelen, mafya yöntemleri kullanan ve Türk Metal Sendikasını en iyi şekilde tarif eden kelime.
10. Dünyanın uydusu. Ateş. Bir ürünün garanti süresi içerisinde firmaya geri gönderilip yerine ücret iadesi yapılması, yeni ürün verilmesi veya tamir işlemi.
11. Bir çeşit yapıştırıcı madde. Tembih, sakındırma.
12. Notada duraklama işareti. Çiçek, dal ve yapraklarla yapılmış halka.
13. Bir erkek ismi.
14. Dişi sığır.
15. Çok taneli bir meyve. Leke.

Geçen Ayın Çözümü														
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	P	R	O	V	O	K	A	S	Y	O	N	K	U	M
2	A	K	L	E	V	H	A	İ	L	A	V	E		
3	I	S	K	A	T	Ç	K	L	O	R	G			
4	T	A	T	N	E	Ş	E	L	İ	J	B	A		
5	T	T	N	A	N	İ	K	T	O	M	B	U	L	
6	İ	P	A	K	L	R	A	M	A	K	O			
7	H	A	R	F	E	S	P	N	E	M				
8	A	R	I	R	E	O	N	B	A	Z	A			
9	T	A	M	A	N	İ	P	Ü	L	A	S	Y	O	N

İşçilerin Sordukları / 36

Ulusal bayram ve genel tatil günleri hangileridir?

Ulusal Bayram ve Genel Tatiller Hakkında 2429 Sayılı Kanunda genel tatil günleri belirlenmiştir. Bu kanuna göre ulusal bayram 29 Ekim tarihidir. 29 Ekim günü 1,5 (bir buçuk) gün tatil edilir. Özel işyerlerinin 29 Ekim günü kapanması zorunludur.

Genel tatil günleri ise aşağıdaki başlıklar altında toplanmıştır.

- A.** Resmi bayram günleri 23 Nisan, 19 Mayıs ve 30 Ağustos'tur.
- B.** Dini bayram günleri: Ramazan Bayramı arife günü saat 13.00'dan itibaren 3,5 ve Kurban Bayramı arife günü saat 13.00'dan itibaren 4,5 gündür.
- C.** Yılbaşı tatili 1 Ocak günüdür.
- D.** 1 Mayıs ise Emek ve Dayanışma Günü olarak tatil edilmiştir.
- E.** Hafta tatili ise haftada 45 saatlik çalışmaya karşılık 1 günlük tatil olarak uygulanır.

Genel tatil ücreti ne kadardır?

İş Kanunu'nun genel tatil ücretini düzenleyen 47. maddesine göre, "bu kanun kapsamına giren işyerlerinde çalışan işçilere, kanunlarda ulusal bayram ve genel tatil günü olarak kabul edilen günlerde çalışmazlarsa, bir iş karşılığı olmaksızın o günün ücretleri tam olarak, tatil yapmayarak çalışırlarsa ayrıca çalışılan her gün için bir günlük ücret ödenir". Bu ücretler toplu sözleşmeyle arttırılabilir.

Bütün bir yıl boyunca gece gündüz demeden çalışmamıza rağmen patronlar sınıfı bayram ve genel tatillerde dahi bizlerin çalışmasını istiyorlar. Çoğu işyerinde az bir mesai ücretiyle, işten atılma korkusuyla çalışmaya devam ediliyor. Oysa dinlenmek, örneğin 1 Mayıs gibi işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele gününe katılmak biz işçiler için son derece önemlidir. Bu hakkı kullanmak için örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz. Yukarıda belirtilen resmi tatiller dışında 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününün ve 21 Mart Newroz gününün de tatil edilmesini talep ediyoruz.

İki tatil günü arasındaki Cumartesi tatil olur mu?

2015 1 Mayıs günü Cuma gününe denk geldi. Genel tatil günü olan 1 Mayıs ve hafta tatili olan Pazar günü arasında kalan Cumartesi gününün de tatil yapılması veya

fazla mesai ödenmesi gerekmektedir. Sendikalı işyerlerinin bir kısmı bu kanuna uyup tatil hakkını uygularken, sendikası olmayan işyerleri Cumartesi gününde işçileri kanunsuz biçimde normal bir işgünündeki gibi çalıştırdılar.

Oysa 2429 Sayılı Kanun'da, "ulusal bayram ve genel tatil günleri, Cuma günü akşamı sona erdiğinde müteakip Cumartesi gününün tamamı tatil yapılır" denilmektedir. Yasada istisna olarak ayrı tutulan işyerleri için ise "mahiyetleri itibariyle sürekli görev yapması gereken kuruluşların özel kanunlardaki hükümleri saklıdır" denilmektedir. Sürekli iş yapması gereken kurumlar ise fırınlar, hastaneler, güvenlik, oteller vb. işyerleri şeklinde yorumlanabilir.

Hafta tatili

İş Kanununun 46. maddesi ve 394 Sayılı Hafta Tatili Hakkında Kanunlar haftalık tatil zamanını düzenlemektedir. İş Kanunu'nun 46. maddesi, 7 günlük bir zaman

dilimi içinde kesintisiz en az 24 saat dinlenme (hafta tatili) verilmesini emreder.

Haklarımıza sahip çıkalım, taleplerimizi yükseltelim!

İşçiler Türkiye ve dünyada ağır ve yoğun çalışma neticesinde bedensel ve ruhsal sorunlarla karşı karşıya kalmaktadırlar. Günlük, haftalık ve yıllık çalışma süreleri içinde dinlenmek, tatile çıkmak; aile, akraba, arkadaş ve diğer insanlarla bir şeyler paylaşmak sosyal bir varlık olan biz insanlar için çok önemlidir. Bu nedenle İş Kanununda var olan dinlenme, bayram ve tatil günlerini arttırmak için örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. ■

Bursa'da Metal İşçileri Ayakta

Metal işçileri, patronlar sınıfına ve Türk Metal çetesine karşı kendi yollarını bulmaya çalışıyorlar. Metal işçisinin başlattığı mücadele diğer işçilere de örnek olacaktır. Ancak bunun için metal işçilerinin daha fazla örgütlenmeye, işçi sınıfının mücadele deneyimlerini bilinçe çıkartmaya, sermaye sınıfına ve Türk Metal çetesine karşı son derece uyanık olarak ortak bir şekilde hareket etmeye ihtiyaçları var.

Bursa'daki Renault, Tofaş, Valeo, Coşkunöz, Mako gibi büyük fabrikalarda çalışan binlerce metal işçisi, MESS ile üç yıllığına sözleşme imzalayan ve kendilerini sefalet ücretine mahkûm eden Türk Metal'e baş kaldırmış bulunuyor. Renault, Tofaş ve Coşkunöz işçileri fabrikaları işgal ederken, diğer işyerlerindeki işçiler de eylemler düzenliyorlar. Bursa'da tam anlamıyla bir işçi uyanışı ve dayanışması yaşanıyor. "Satılmış sendika istemiyoruz" diye haykıran işçiler, Türk Metal'den istifa ediyorlar.

26 Nisanda Bursa Kent Meydanı'nda bir toplantı gerçekleştiren işçiler, taleplerini açıklamışlardı: Üç yıllık sözleşmeden vazgeçilsin, Bosch'ta imzalanan sözleşme diğer fabrikalardaki işçilere de uygulansın, atama usulüne son verilerek işyeri temsilcileri demokratik bir şekilde işçiler tarafından seçilsin ve eylemlerden ötürü kimse işten atılmasın! 5 Mayıs'a kadar Türk Metal'e süre tanıyan işçiler, talepleri gerçekleşmediği takdirde istifa edeceklerini açıklamışlardı. Taleplerine yanıt alamayan işçiler, 5 Mayıs sabahı istifa etmek üzere bir araya geldiler. Fakat patronların gardıyanı işlevi gören Türk Metal yöneticileri, işçilere ve işçi basınına saldırarak istifaları durdurmak istediler.

Lakin bu çetenin saldırısı işçilerin mücadelesinin önüne geçemedi. Saldırıyla birlikte daha da öfkelenen metal işçileri, işyerlerinde peş peşe eylemler düzenleyip istifa etmeye başladılar. Türk Metal'in yardımına koşan Renault yönetimi, 6 Mayıs gecesi 16 işçiyi işten atarak mücadele iradesini kırmak istedi. Ancak hevesleri kursaklarında kaldı: Tüm işçiler üretimi durdurup direnişe geçtiler. Şaşkına dönen Renault yönetimi işten attığı işçileri geri almak zorunda kalırken, ücretlerin artırılması için de süre istedi. Lakin Renault yönetimi 14 Mayıs'ta bir açıklama yaparak işçilerin taleplerini karşılamayacağını açıkladı. İşçilerin tepkisi çok sert oldu; tüm üretimi durdurarak direnişe geçtiler. Renault işçilerini Tofaş ve Coşkunöz işçileri takip etti. Bursa'daki metal işçilerinin tutuşturduğu mücadele ateşi, Türk Metal'in örgütlü olduğu diğer kentlerdeki işyerlerine de sıçramış durumda.

İşçilerin sabrı taşı

Sermaye büyürken, işçi sınıfı ağır çalışma ve yaşam

koşulları altında eziliyor. Ağır çalışma koşullarından ve düşük ücretlerden bıkan metal işçileri, her sözleşme döneminde hayal kırıklığına uğruyorlar. 2014'ün sonunda başlayan toplu sözleşme görüşmeleri, bir kez daha ihanetle sonuçlandı. İki yılda bir imzalanan sözleşmeler MESS'in arzusu üzerine üç yıla çıkartılırken, işçiler sefalet ücretine mahkûm edildiler. Bu satış sözleşmesi metal işçileri arasında büyük bir tepki topladı ve yıllardır öfke biriktiren metal işçilerinin sabrı sonunda taşı.

Türk Metal, devlet-patron işbirliği temelinde örgütlenmiş ve işçi sınıfının bağrına yerleştirilmiş bir çetedir. Adında sendika ibaresi bulunan bu çetenin, işçi sınıfının çıkarlarıyla hiçbir ilişkisi yoktur. Türk Metal'i güçlendiren 12 Eylül 1980 askeri faşist rejimidir. Sömürüye ve zulme karşı ayağa kalkan işçi sınıfının mücadelesini ezen faşist darbe, DİSK/Maden-İş gibi mücadeleciler sendikaları kapatmış ve işçileri Türk Metal çetesine teslim etmiştir. Türk Metal'e özel bir görev verilmiştir: İşçileri dizginlemek, sindirmek ve mafyatik yöntemler kullanarak gelecekteki mücadelelerin önüne geçmek! Bir taraftan mafyatik yöntemlerle işçileri baskı altına alan ve haksızlıklara ses çıkartan işçileri işten attıran bu çete, öte taraftan da milliyetçiliği kullanarak işçilerin bilincini bulandırmaya koyulmuştur. "Aranızda bölücüler var, teröristler var", "sizi dışarıdan kışkırtıyorlar" yalanlarına sarılan Türk Metal çetesi; işçilerin arasına nifak sokmaya, başlayan mücadeleyi karalamaya ve kırmaya çalışıyor. Çünkü biliyorlar ki metal işçilerinin mücadelesi başarıya ulaştığında, işçilerin sırtına basarak sürdürdükleri saltanatları çökecek.

Metal işçileri, patronlar sınıfına ve Türk Metal çetesine karşı kendi yollarını bulmaya çalışıyorlar. Metal işçisinin başlattığı mücadele çok önemlidir ve diğer işçilere de örnek olacaktır. Ancak bunun için metal işçilerinin daha fazla örgütlenmeye, işçi sınıfının mücadele deneyimlerini bilinçe çıkartmaya, sermaye sınıfına ve Türk Metal çetesine karşı son derece uyanık olarak ortak bir şekilde hareket etmeye ihtiyaçları var. Türk Metal çetesinin belinin kırılması için tüm metal işçileri Bursa'da başlayan mücadeleye destek vermelidir. ■